τούς φτωχούς ἐπαγγελματίες γιὰ σοβαρὴ φιλολογικὴ δουλειά.

Θὰ εἶταν καὶ πολὺ ἀστεῖο νὰ τὸ σκεφτοῦμε κἄν. Ἐδῶ ἕνα κοντζὰμ Βασιλικὸ μὲ τόσα μέσα δὲ καταφερε τίποτα! Ἂς εἶναι! Ἐκεῖνο μόνο ποὺ τοὺς ζητοῦμε εἶναι νὰ σεβαστοῦνε κάπως τὸν ἄμοιρο κοσμάκη καὶ νὰ μὴ τοῦ παρουσιάσουνε καὶ πολὺ *βρώμια* πράματα. Μακριὰ προπάντων ἀπ' τὰ πατριωτικὰ δράματα ποὺ κατάντησαν ἀληθινὴ *Ἱεροσυλία* τὸ περσυνὸ καλοκαῖρι. Ἀκόμα μακριὰ κι' ἀπὸ σοβαρὰ δράματα μὲ τιποτένιους ἠθοποιούς. Καιρὸς πιὰ νὰ πάψουνε τὰ ξεσκίσματα τῶν αὐτιῶν καὶ ἡ διαταραξη τοῦ νευρικοῦ συστήματος. Κατὰ τἄλλα ἂς κάνουν ὅ,τι θέλουν· πρέπει δὰ νὰ ζήσουν κι' αὐτοί!

Λ. ΣΙΓΑΝΟΣ

ΒΑΦΤΙΣΙΑ

Τὴν περασμένη Πέμτη στὰ γραφεῖα τοῦ «Νουμᾶ» ὁ Κώστας Τρικογλίδης βάφτισε τὸ κορίτσι τοῦ Δ. Ταγκόπουλου καὶ τοὔδωσε τὄνομα Μυριέλλα.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

[ΘΥΜΗΣΗ]

Ἡ νύχτα ἦταν βαθειά. Τὸ φεγγάρι χλωμὸ κι' ὁλόγιομο ἔφεγγε μελαχολικά. Μόνοι καθόμαστε στ' ἀκρογιάλι ἀκκουμπισμένοι στοὺς βράχους κι' ἀγκαλιασμένοι λέγαμε λόγια θλιβερὰ τοῦ χωρισμοῦ· τοῦ χωρισμοῦ τοῦ ἀγύριστου· θυμᾶμαι καὶ δακρύζω.

Ἔγυρες τὸ κεφάλι σου στὰ στήθη μου παθητικά. Τὸ πρόσωπό σου χλωμὸ ἐφάνταζε χλωμότερο στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ καὶ τὰ μαλλιά σου τὰ ξανθὰ ἀκόμα περισσότερο ξανθίζανε. Εἶχες τὴν ὄψη τοῦ πόνου καὶ μὲ ρώτησες γλυκὰ κι' ὁλόθλιβα·

— Δὲ θὰ μὲ λησμονήσῃς ἄραγε; Θὰ μ' ἀγαπᾶς;

Δὲ σ' ἀπάντησα. Τὰ θλιμμένα λόγια σου μοῦ γεννοῦσανε χείμαρρους τὰ λόγια,τὰ τραγούδια, στὴν καρδιά μου κι' ὅμως δὲ σ' ἀπάντησα.

Ἔγυρα τὸ πρόσωπό μου στὸ ξανθὸ κεφάλι σου, τὰ χείλη μου εὕρηκαν τ' ὄμορφό σου στοματάκι καὶ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ἀρκετὴ ὥρα δὲν εἶδε τ' ὁλόγλυκό σου πρόσωπο.

Σὰ νὰ θελες νὰ ξακολουθήσῃ ἡ ἀπάντησή μου, σήκωσες τὸ κεφάλι, ἔφερες τὰ χέρια σου γύρω στὸ λαιμό μου, κρεμάστηκες γλυκὰ καὶ μοῦπες·

— Δὲ μ' ἀπαντᾶς; Διστάζεις νὰ μοῦ πῆς ἕνα ψέμμα!

Ἄνοιξα τὰ χείλη μου τότες καὶ σοῦπα λόγια ποὺ δὲν τὰ θυμοῦμαι πιά, λόγια ποὺ ἄνθιζαν στὴ λάμψη τῶν ματιῶν σου κ' ἔσμιγαν μὲ τ' ὁλάλαρρο τ' ἀγέρι ποὺ χαϊδεβε τὰ ξανθὰ σου τὰ μαλλιὰ κ' ἔφευγαν μαζί του

Καὶ σὰν τέλειωσα σφίχτηκες ἀκόμα ἀπάνω μου καὶ σὰ νὰ μὴ σοῦφταναν μοῦπες·

— Πές μου ἀκόμα.

Ἔσμιξα τὰ χείλη μου στὰ δικά σου κι' ἀκούσαμε μαζὶ τὸ τραγοῦδι τῆς καρδιᾶς....

Ξάφνω ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν πυκνὸ ἤσκιο τῶν μακρυσμένων δεντριῶν ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ μονότονη καὶ μελαχολικιά·

Σήκωσες ἀνήσυχα τὸ κεφάλι, κοίταξες στὰ μακρινὰ καὶ μοῦπες·

— Ἀκοῦς; ὁ γκιώνης· τρέμω.

Σ' ἔσφιξα μέσ' στὴν ἀγκαλιά μου καὶ σοῦ μίλησα καὶ σὲ παρηγόρησα.

Καὶ μοῦπες πάλι.

— Ραγίζετ' ἡ καρδιά μου σὰν τ' ἀκούω· αὐτὸ δὲν εἶναι λάλημα,εἶναι κλάμμα, ὤ ναί, κλαίει κἄτι νεκρὸ, κἄτι πεθαμένο.

Καὶ σοῦπα·

— Εἶσαι τρελλή· γιατί τέτοια νὰ σκέφτεσαι;

Καὶ μ' ἀπάντησες·

— Γιατί; δὲν εἶν' ἀλήθεια;,,Δὲν ἄκουσες ποτέ σου τὴν ἱστορία τοῦ γκιώνη; Ἐγὼ κἄποτε τὴν ἄκουσα· ἤμουνα μικρή, τώρα μόλις μοῦρχεται κάπια θύμηση ἀπ' ὅσα ἄκουσα. Ὦ ναί, θυμοῦμαι τὴ γριὰ γιαγιὰ ποὺ μᾶς τέλειωνε τὸ παραμῦθι τοῦ γκιώνη. «Ἦταν ἕνα ὄμορφο παλληκάρι κι' ἀγαποῦσε μιὰν ὡραία κορασιά. Ἐκείνη πέθανε κι' αὐτὸ ἔσβυνε στὸ κλάμμα. Ἀντηχούσανε τὰ δάσα ἀπὸ τὸ κλάμμα του κ' οἱ ρεματιὲς τὸ φέρνανε μακριά. Τ' ἄκουσε ἡ Ξωθιὰ τοῦ δάσου, τὸ λυπήθηκε καὶ τό 'καμε πουλί· μὰ φοβήθηκε πὼς καὶ πουλὶ χειρότερα θὰ θρηνοῦσε καὶ θὰ γιόμιζε μὲ θλιβερὸ κελαΐδισμα τὸ δάσο της. Καὶ τοὔδωσε μιὰ μόνη νότα στὴ φωνή του ὅσο ποὺ νἄχῃ φωνὴ κι' αὐτὸ ὅπως ὅλα τ' ἄλλα τὰ πουλιά. Μὰ ὁ πόνος του δὲν ἔσβυσε οὔτ' ἐκρύφτηκε. Στὸ μοναχὸ τόνο τῆς φωνῆς του ἔδωκε ὅλο τὸν πόνο τῆς καρδιᾶς κι' ἀπὸ τὴ μονότονη λαλιὰ ἀκούστηκε τραγοῦδι ποὺ ὅποιος τ' ἀκούσῃ ποτὲ δὲ θὰ τ' ἀκούσῃ χωρὶς πόνο, οὔτε ποτὲ θὲ νὰ τὸ λησμονήσῃ».

Καὶ τώρα θαρρῶ πὼς ἡ φωνὴ τοῦ γκιώνη ἀπὸ τὴν καρδιά μου βγαίνει. Ὦ ναί, σ' ἀγαπῶ πολὺ καὶ φοβᾶμαι· κλαίω κ' ἐγὼ ἀπόψε μὴν ἴσως ἡ ἀγάπη μας πετάξῃ γιὰ πάντα μὲ τὸ χωρισμό μας. Ὦ πῶς πονῶ ποὺ θὰ φύγω καὶ πῶς φοβοῦμαι μήπως γιὰ πάντα.

Σοῦκλεισα τὸ στόμα μὲ τὰ χείλη μου. Πέρασα τὸ χέρι μου στὴ μέση σου, σὲ σήκωσα ἀπὸ τὴ θέση σου κ' ἐκάμαμε λίγα βήματα μαζὶ νὰ σοῦ φύγουν οἱ μαῦρες σκέψες.

Ἀκκουμποῦσες ἀπάνω μου βαριὰ σὰν πολὺ κουρασμένη ἀπὸ κούραση βαθειὰ τῆς ψυχῆς. Σοῦδειξα τὴ θάλασσα ἀχνὴ κι' αὐτὴ ἀπὸ τὸ χρύσωμα τοῦ φεγγαριοῦ καὶ μαζὶ μ' ἄλλα σοῦπα·

— Σώπα, τρελλή. Ἡ ἀγάπη μας εἶναι μεγάλη σὰν ἡ θαλασσα ποὺ ἁπλώνεται μπρός μας. Ὅσους ἀτμοὺς κι' ἂν κλέψῃ ὁ ἥλιος καὶ γιομίσῃ σύγνεφα τὸν οὐρανό, ἡ θαλασσα μένει ἡ ἴδια ἀτέλειωτη, ἀπέραντη, μεγάλη. Ὅσην ἀγάπη κι' ἂ μᾶς κλέψῃ ὁ καιρὸς πάντα θὲ ν' ἀνθίζῃ στὴν καρδιὰ μας ἀτέλειωτη, ἄσβεστη, ἀμάραντη.

Τὸ κλάμα τοῦ γκιώνη εἶχε σωπάσει καὶ σὺ εἶχες παρηγορηθεῖ. Ἤσουν ὅμως πάντα καταβαλμένη, κουρασμένη, κι' ἔπρεπε νὰ πᾶς σπίτι σου κ' ἐκινήσαμε νὰ πᾶμε. Ἐρτάσαμε λέγοντας πολλά. Κ' ἦρθεν ἡ ὥρα τοῦ χωρισμοῦ. Θυμᾶσαι; Τί δάκρυα, τί γλυκόπικρος καημός, πονῶ κι' ἀναστενάζω ἀκόμη. Μείναμε ὥρα κ' ἡ πιστή σου περέτρα σὲ περίμενε καὶ σ' ἔκραζε.

Τελευταῖα ἀποφασίσαμε ἂν καὶ μὲ λύπη νὰ δώσουμε τέλος. Ὦ, θυμᾶσαι τί χρυσᾶ λογάκια, τί φιλιὰ καὶ τί ὅρκοι καὶ τί ἀγάπες. Ὅμως θυμᾶσαι ἀκόμα κἄτι; Τὸ θυμᾶμαι κ' ἐγὼ κι' ἀνατριχιάζω σὰν κ' ἐσένα. Ὦ ναί, τὰ λόγια σου μοῦ σκορπίσανε κ' ἐμένα τὸ ρόβο καὶ τὴν ἀνησυχία. Ὥρα ἀλησμόνητή. Ὅταν τὰ χείλη μας γιὰ τελευταία φορὰ εἶχαν ἑνωθεῖ καὶ προσπαθοῦσαν ὅσο περισσότερο νὰ μείνουν ἑνωμένα, ἀκούστηκε μακριὰ μακριὰ, μὰ γι' αὐτὸ πιὸ παράξενο, πιὸ μελαχολικὸ, πιὸ νεκρικὸ τὸ κλαψιμο τοῦ γκιώνη· ἀνατρίχιασες, ἐταράχτηκες, μὰ κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο. Ἄχ! τί νἄθελε τὸ πουλὶ αὐτὸ ποὺ ἔρχονταν τόσο ἄσκημα νὰ μᾶς ἀνησυχήσῃ. Ἄραγε ἐπρομάντευε τίποτα; Ὁ γκιώνης ἔκλαιε καὶ τ' ἀγέρι ἐτρεμόφερνε τὸ λάλημά του· φιληθήκαμε ἄλλη μιὰ φορὰ γλυκὰ γλυκὰ καὶ κλάψαμε κ' ἐμεῖς· θυμᾶσαι; Καὶ μοῦπες— Ἀγάπα με— Καὶ σοῦπα· Ὅσο ἀναπνέω.

Τέλος ἐφύγαμε, ἐσὺ ἐμπῆκες σπίτι σου μισολιπόθυμη. Ἐγὼ ἔφευγα, μὰ σὲ κάθε βῆμα μοῦ φαίνονταν πὼς ἀνταποκραίνονταν τὸ λάλημα. Ν' ἀκολουθοῦσε ἀραγε τὴ ζωή μου;

. . . . . .

Καιρὸς ἔχει περάσει ἀπὸ τότες. Εἶσαι μακριὰ κ' ἐγὼ δὲν ξέρω ποῦ. Σοῦχω φυλάξει μιὰ φωλίτσα στὴν καρδιά μου ποὺ θἆναι πάντα χαραγμένη ἡ ὁλόγλυκεια μορφή σου. Κι' ὅμως πρέπει γιὰ νὰ ξαναφέρω στὴ μνήμη μου τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Ἄραγε ζεῖς; Λάβε τὸν ἀπόβαθο χαιρετισμό μου τὴν ὥρα αὐτὴ κι' ἄκου, γλυκειὰ τῆς ἀγάπης μου ψυχή.Μάντισσα τὴ νύχτα ἐκείνη ἤσουν κι' ὁ γκιώνης ἔκλαιε ἀληθινὰ τὴν ἀγάπη μας ποὺ ἔμελλε νὰ πετάξῃ σὲ μακρινοὺς αἰθέρες. Σὲ θυμοῦμαι πάντα σὰν ὄνειρο γλυκὸ κι' ὅμως ἡ ὁλόθερμη ἐκείνη θερμὴ ἀγάπη δὲν ὑπάρχει πιά. Εἶν' ἕνα ὄνειρο, ἕνας ἀρρὸς, ἐν' ἀεράκι. Ἐσβύστηκε σὰ ρόδο καὶ μέσα στὰ ξερὰ φύλλα μένει ἡ μυρωδιά του, μὰ πάντα βγαίνει ἀπὸ κἄτι νεκρὸ ποὔταν μιὰ φορὰ ὁλόζωο κι' ὡραῖο. Ὁ γκιώνης ἔκλαιε πάνω στὸ μνῆμα τῆς ἀγάπης μας, ὤ ναί, μάντισσα ψυχή· κι' αὐτὴ τὴν ὥρα ποὺ γράφω τὰ λίγα αὐτὰ λόγια σὰν ἐπιτάφιο τῆς ἀγάπης μας τραγοῦδι, τὸ πιστεύεις; ἀκούεται πέρα μακριὰ ἡ φωνὴ τοῦ γκιώνη· ἡ ἴδια κι' ἀπαράλλαχτη ἐκείνη φωνή. Ξεφυλλίζω κἄτι κιτρινισμένα χαρτιά. Ἀπάνω τους εἶναι πατημένα ἄνθια ξερὰ καὶ μοσκοβολοῦν ἀπὸ κάπιο αἰθέριο ἄσβυστο ἄρωμα. Τὰ ξέρεις τὰ χαρτιὰ αὐτὰ, εἶναι τὰ ὁλόγλυκα λόγια ποὺ μοῦγραφες τότες. Κ' ἐνῶ τὰ διαβάζω, τὸ δάκρυ μου στάει κι' ἀκούω μαζὶ τὸ κλάμμα τοῦ γκιώνη. Θυμᾶμαι ὅλα μας καὶ μάλιστα τὴν ὕστερη νυχτιά μας. Σπαραζετ' ἡ καρδιά μου σὲ τέτοιες θύμησες καὶ στάει τὸ δάκρυ μὲ τὸ λάλημα ἰσόχρονα καὶ περνοῦν σὰν ἀστραπὴ τώρα κἄτι λόγια ποὔπες τότες. «Πίστεψε, κἄτι μυστήριο δένει τὴ ζωή μας. Διαβαζε κάθε σκίρτημα τῆς ψυχῆς. κἄτι μακρινὸ θὰ προμηνάει». Ὦ σύ, ποὺ τὰ προμάντεψες, γλυκειὰ μορφὴ κι' ὁλόγλυκεια ψυχή, χαῖρε κι' ἀπάντεχε τὰ δάκρυα μου μὲ τὸ κλάψιμο τοῦ πονεμένου μας πουλιοῦ.

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΤΕΜΗΣ

Ἕνας ὁδηγὸς στὶς Ἄλπεις, ποὔχε πολλὰ χρόνια σ' αὐτὴ τὴ δουλιά, περιγράφει ἔτσι τὸ φέρσιμο τῆς κάθε μιᾶς ἐθνικότητας πάνου στὴ κορυφὴ τοῦ βουνοῦ.

Ὁ Γερμανὸς (λέει), μιὰ ποὺ φτάξῃ στὴν κορυφὴ, θέλει νὰ μάθῃ σωστὰ τἀψῆλος τοῦ βουνοῦ πῆνέβηκε καὶ τῶν ἄλλων ποὺ εἶναι γύρω του.

Ὁ Γάλλος ξεπαίρνεται ἀπὸ τἄγριο τῆς τοποθεσίας καὶ τὶς φυσικὲς ὀμορφιὲς καὶ κάποτ' ἐκεῖ ποὺ ἐκφράζει τὸ θαμασμό του κάνει νἀγκαλιάσῃ καὶ τὸν ὁδηγό.

Ὁ Ἐγγλέζος, ἅμα βρεθῇ πάνου στὸ βουνὸ, βουτάει τὸ παγοξινάρι του στὸ χιόνι, κοιτάζει μιὰ ἕνα-γύρω κ'ὕστερα λέει:—«Ἀνοῖχτε λοιπὸν τὸ καλάθι, νὰ φᾶμε καὶ τίποταν.

Γιὰ Ἕλληνες δὲ μιλάει ὁ ὁδηγὸς αὐτὸς, ἴσως γιατὶ δὲν εὐτύχησε νἀνεβάσῃ κανένα μας πάνου στὰ βουνά του. Στὰ δικά μας δὲν ἀνεβαίνουμε καὶ θἀνεβοῦμε στὶς Ἄλπεις;